

ΑΓΙΟΡΕΙΤΕΣ ΚΕΛΛΙΩΤΕΣ ΠΑΤΕΡΕΣ

**Ἐν Ἀγίῳ Ὄρει
10 Φεβρουαρίου 2021 π.ήμ.
Μνήμη τοῦ ἁγίου ἐνδόξου
Ἱερομάρτυρος Χαλαλάμπους**

Πρὸς τὴν Σεβαστὴν Ἱερὰν Κοινότητα Ἀγίου Ὁρους Ἄθω,

Πανοσιολογιώτατοι, σεβαστοὶ Πατέρες καὶ ἀδελφοί,

Μὲ πλήρη συνείδηση τῶν πνευματικῶν μας ὑποχρεώσεων πρὸς τοὺς ἐν τῷ κόσμῳ ἀγωνιζομένους ἀδελφούς προαγόμεθα διὰ τοῦ παρόντος Γράμματος νὰ ἐκφράσωμεν τὴν ἀγωνία μας διὰ τὰ τεκταινόμενα στὴν ὑφήλιο καὶ, ἰδιαίτερώς, στὴν Πατρίδα μας, ἀφ' ὅτου ἐνέσκηψεν ἀπὸ ἔτους καὶ πλέον ὁ διαβόητος κορώνα-ιός καὶ, ἐν συνεχείᾳ, τὸ κατ' αὐτοῦ ἐπιβαλλόμενον, “ὅσον τάχος”, ἐμβόλιο ἐκ μέρους τῶν Κρατικῶν ἐξουσιῶν.

Κατὰ τὴν παρελθοῦσα πρώτη φάση τῆς ὀνομασθείσης “πανδημίας” οἱ Ναοὶ ἐσφραγίσθησαν, οἱ κώδωνες τῶν Ἐκκλησιῶν ἐσίγησαν, οἱ πιστοὶ ἐξωστρακίσθησαν ἀπὸ τὴν ἐν Χριστῷ, “ἐπὶ τῷ αὐτῷ”, Σύναξιν, τὸ Μυστήριον τῆς Θείας Εὐχαριστίας ὑβρίσθηκε ἀπὸ βέβηλα χεῖλη, οἱ χριστιανοὶ ἀποστερήθηκαν τοῦ Ζωηφόρου Ποτηρίου καὶ τὰ ἱερὰ Σκηνώματα, ἐντὸς τῶν ὁποίων, ἀπὸ τοὺς χρόνους ἀκόμη τῆς σκιᾶς τοῦ Νόμου, ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἐνεργεῖ καὶ εἰς τὰ “ἄψυχα”, δηλαδὴ στὰ “ὔδατα καὶ τοὺς λίθους καὶ τοὺς κίονας καὶ τὰ πέπλα καὶ τὰ σιδήρια”, κατὰ τὸν ἅγιον Συμεὼν Θεσσαλονίκης, μὲ βαρλααμιτικὴ σκέψη, θεωρήθηκαν ὡς μολυσματικὲς ἐστίες.

Καὶ ὡς μὴ ὥφελε, κατὰ τὴν ἀκολουθήσασαν δευτέρα φάση τῆς “πανδημίας”, νέα καταιγίδα ἐνέσκηψε, μὲ τὴν ἐπίμονη προώθηση τοῦ ἐμβολίου κατὰ τοῦ κορώνα-ιοῦ στὸν χριστῶνυμον λαὸν τῆς Πατρίδος μας.

Α. Ἐπιθυμοῦμε νὰ ἐπιστήσουμε τὴν προσοχήν σας, σὲ δύο καίρια σημεία πάνω στὸ ἐμβόλιο, τὰ ὁποῖα θεωροῦμε, ὅτι ἀποτελοῦν καὶ τὸ μέτρον ἐλέγχου τῆς ἀξίας ἢ ἀπαξίας του.

1. Αποτελεῖ κοινὸν καὶ ἀδιαμφισβήτητον τόπον τὸ γεγονός, ὅτι ἡ ἐργαστηριακὴ ἐπεξεργασία καὶ προπαρασκευὴ τοῦ ἐμβολίου, πρὸ τῆς εἰσαγωγῆς του στὴν κλινικὴ πράξη, “κυοφορήθηκε” σὲ ἀνθρώπινη ἐμβρυϊκὴ κυτταρική σειρά, ἡ ὁποία προέκυψε ἀπὸ ἄμβλωση θήλεως ἐμβρύου ἀνθρώπου, δηλαδή ἀπὸ προμελετηθεῖσα δολοφονία, ὡς οἰονεὶ θυσία, ποὺ προσφέρθηκε στὸν Μολῶχ τῆς “ἐπιστημονικῆς” λαγνείας.

Ἡ χρῆση ἐκτρωθέντος ἐμβρύου μὲ σκοπὸ τὴν προώθηση “φαρμακευτικῶν” ἐν γένει προϊόντων εὐρίσκεται σὲ πλήρη ἀντίθεση πρὸς τὴν εὐθειαν τῆς εὐαγγελικῆς ἀληθείας (Λουκ.1,31-46) καὶ τὶς ἀποφάσεις τῶν Ἀγίων καὶ Οἰκουμενικῶν Συνόδων. Ἡ εἰκόνα τῆς ἀρρήτου θείας δόξης εὐτελίζεται σὲ καταναλωτικὸ “ἀγαθό” καὶ ὁ ἄνθρωπος, σύμφωνα μὲ τὴν ἀποστροφή τοῦ ἀρχαίου λατίνου κωμωδιογράφου Πλαύτου, γίνεται γιὰ τὸν ἄνθρωπο λύκος. Αὐτὴν τὴν ἀντίληψη ἐξέθρεψε ὁ ἐσμός τοῦ δυτικοευρωπαϊκοῦ ἀθεϊσμοῦ σὲ τέτοιο σημεῖο, ποὺ ὁ ἅγιος Ἰουστῖνος ὁ Πόποβιτς νὰ ὁμιλεῖ γιὰ “πολιτισμένη ἀνθρωποφαγία τῆς Δύσεως.”

Σύμφωνα μὲ τὸν Ὅρον πίστεως τῆς Δ’ ἐν Χαλκηδόνι Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι «ὁμοούσιος τῷ Πατρὶ κατὰ τὴν θεότητα» καὶ ὁ Ἰδιος «ὁμοούσιος» μὲ ἡμᾶς κατὰ τὴν «ἀνθρωπότητα» πλὴν ἁμαρτίας. Ἐπίσης, σύμφωνα μὲ τὴν Γ’ Οἰκουμενικὴ Σύνοδο ἐν Ἐφέσῳ ἐκδιδασκόμεθα ὅτι ὁ Θεὸς Λόγος σαρκώθηκε καὶ ἐνανθρώπησε μέσα στὴν ἱστορία ἐξ αὐτῆς τῆς συλλήψεως ἧ, κατὰ τὴν διατύπωση τῆς Στ’ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, «ἐξ αὐτῆς ἄκρας τῆς ἐν Παρθένῳ τῇ παναγίᾳ συλλήψεως».

Μὲ δεδομένο λοιπόν, ὅτι ὁ αἰδῖως ὑπάρχων Θεὸς Λόγος, ἀπὸ τῆς ἱστορικῆς συλλήψεώς Του στὴν θεοδόχο γαστέρα τῆς Παναχράντου Μητρὸς Του, γίνεται καὶ τέλειος ἄνθρωπος, ἀπὸ σῶμα καὶ λογικὴ ψυχὴ, ὁμοίως καὶ κάθε ἄνθρωπος ὑπάρχει ὡς τελεία ὕπαρξη ἀπὸ σῶμα καὶ λογικὴ ψυχὴ, ἀπὸ τὴν στιγμή τῆς προσωπικῆς, ἐξ ἄκρας συλλήψεώς του, εἰσερχόμενος στὸν ἱστορικὸ χρόνο.

Μὲ ἀπλὰ λόγια, ὁ Ντοστογιέφσκυ, κορυφαία μορφή τῆς παγκόσμιας λογοτεχνίας, στοὺς ἀδελφοὺς Καραμάζωφ, μιλάει γιὰ τὴν μοναδικότητα τοῦ κάθε ἀνθρώπου, ὡς θείας εἰκόνας. Στὴν συζήτηση, ποὺ εἶχαν τὰ τρία ἀδελφία καὶ τέθηκε τὸ ἐρώτημα, ἀν ἡ ἀνθρωπότητα θὰ μπορούσε νὰ γίνῃ εὐτυχισμένη θυσιάζοντας ἓνα

μωρό, ή απάντηση ήλθε από τόν ἄθεο ἀδελφὸ Ἰβάν μὲ ἓνα ἀδιαπραγμάτευτο ΟΧΙ.

2. Οἱ ἀρνητικὲς ἐπιπτώσεις τοῦ ἐμβολίου στὴν υἰγεία τῶν ἀνθρώπων δὲν φαίνεται νὰ εἶναι καθόλου εὐκαταφρόνητες (βλ. Θ'), καθ'ὅσον ἤδη ἡ παγκόσμια κοινότητα ἀπαριθμεῖ θανάτους, μὴ ἐξαιρουμένης καὶ τῆς πατρίδος μας. Μάλιστα, πλεῖστοι ὅσοι ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς μας ταλανίζονται "ἐπὶ κλίνης ἀσθενείας", λόγω τῶν σοβαρῶν παρενεργειῶν, οἱ ὁποῖες προέκυψαν καὶ συνεχῶς προκύπτουν ἀπὸ τὸ ἐμβόλιο αὐτό.

Ὁ ἄνθρωπος δὲν ἀποτελεῖ μέγεθος στατιστικὸ οὔτε κρίνεται μὲ ὄρους σχολαστικισμοῦ. Ὁ ὑποτιθέμενος "ἀγαθὸς" σκοπὸς τοῦ ἐμβολίου, δηλαδή ἡ δημιουργία τείχους ἀνοσίας κατὰ τοῦ ἰοῦ μὲ θυσία τελείων ἀνθρώπων, ἀφ' ἑνὸς μὲν βρίσκεται στὸν ἀντίποδα τοῦ θείου θελήματος, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἐπιφέρει ἀποτελέσματα ἀντίθετα πρὸς τὰ προσδοκώμενα, καθ'ὅσον «πάντες οἱ λαβόντες μάχαιραν ἐν μαχαίρᾳ ἀπολοῦνται» (Ματθ.26,52).

Γιὰ πρώτη φορὰ στὴν ἱστορία τῆς ἱατρικῆς ὑπάρχει ἀνεξήγητη σπουδὴ γιὰ ταχύτατη παραγωγή καὶ διάθεση τοῦ ἐμβολίου μὲ τεχνική, ἡ ὁποία ἀποκλίνει τῆς παραδοσιακῆς πρακτικῆς καὶ, μάλιστα, χωρὶς προηγουμένως νὰ ἔχει ὑπάρξει ἐπίμονος ἔλεγχος γιὰ τὴν ἀσφάλεια τοῦ ἐμβολίου στὸν γενικὸ πληθυσμό. Καὶ, παρ' ὅτι ὑπάρχει ἡ δυνατότητα διαθέσεως ἐμβολίων, πού "στήθηκαν" μὲ βάση τὴν κλασσικὴ τεχνική, ἡ ὁποία δὲν ἀπαιτεῖ χρῆση κυττάρων ἀπὸ ἐκτρωθέντα ἔμβρυα, δαιμονικῶς προκρίνονται ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα γιὰ νὰ παραχθοῦν εὐτελίζουν τὴν ἀνθρώπινη ἀξία, προσβάλλοντας μὲ τὸν τρόπο αὐτό "τὴν ἰδιάζουσαν τοῦ Θεοῦ καλλιτέχνησιν", τὸν ἄνθρωπον, κατὰ τὸν ἅγιο Γρηγόριο Νύσσης.

Β. Ἡ ἐπιβολὴ χρήσεως- ἢ, ὀρθότερον καταχρήσεως -προσωπίδας, κοινῶς μάσκας-φίμωτρου, ὥς δῆθεν προστατευτικοῦ ἐνδυματολογικοῦ ἐξαρτήματος ἀπὸ τὸν κορῶνα-ἰὸ στὸ θεοειδὲς πρόσωπο τοῦ ἀνθρώπου, πολλῶ μᾶλλον ὅταν αὐτὸ συμβαίνει ἐντὸς τῶν Ἱερῶν Ναῶν, μᾶς βρίσκει σφόδρα ἀντιθέτους, διότι ἔτσι καταργεῖται ἡ κοινωνία τῶν προσώπων καὶ τό "ἄρκει μοι τοῦ ὁρᾶν σε Πάτερ" ἀκυρώνεται.

Δὲν υποτιμοῦμε τὴν ἱατρικὴ ἐπιστήμη, καθ'ὅσον ὁ Θεὸς «ἔδωκεν ἀνθρώποις ἐπιστήμην ἐνδοξάζεσθαι ἐν τοῖς θαυμασίοις αὐτοῦ»

(Σοφ.Σειρ. 38,6), ἀλλ'οὔτε καὶ τὴν ἀπολυτοποιοῦμε, διότι κινεῖται μέσα στὰ πλαίσια τοῦ πεπερασμένου. Αὐτὸ μάλιστα ἔγινε ἰδιαίτερος καταφανὲς ἀπὸ τὶς ἐπὶ ἓνα ἔτος ἀλληλοσυγκρουόμενες καὶ ἀλληλοαναιρούμενες ἀπόψεις τῶν εἰδικῶν πάνω στὸ ἀνακύψαν θέμα τοῦ κορώνα-ιοῦ.

Ἐμεῖς ἐμπιστευόμαστε τὴν κατὰ Θεὸν ἱατρικὴ τέχνη καὶ ἐπιστήμη, ἀλλὰ πάνω ἀπ'αὐτὴν παραθέτουμε τὴν ζωὴν ἡμῶν ἅπασαν Χριστῷ τῷ Θεῷ, πρεσβείαις τῆς Ἐφόρου τοῦ Ἁγίου Ὁρους Ὑπεραγίας Θεοτόκου καὶ τῶν θαυματουργῶν ἁγίων μας.

Οἱ ἀγωνιζόμενοι Πατέρες στὰ ἱερὰ σκάμματα τοῦ Ἁγίου Ὁρους γνωρίζουν ὅτι στὰ θεῖα σκηνώματα τοῦ Ἄθω υπερκβλύζουν οἱ χάριτες τῆς Θεοτόκου. Σύμφωνα μάλιστα μὲ τὴν προσωπικὴ ὑπόσχεση-παρακαταθήκη τῆς Ἰδίας τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου πρὸς τὸν Ἅγιον Πέτρο Ἀθωνίτη, Ἐκείνη θὰ εἶναι Κηδεμών, Τροφεὺς καὶ Ἰατρός ὅλων τῶν μοναχῶν τοῦ Ἁγίου Ὁρους, μέχρι τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος τούτου.

Ἄλλωστε κάθε τόπος ἀγιάσματος, σκέπεται ὑπὸ τῶν ἀκτίστων θείων ἐνεργειῶν. «Ἐάν τε ζῶμεν ἐάν τε ἀποθνήσκωμεν τοῦ Κυρίου ἐσμέν» (Ρωμ.11,7), καὶ μὲ αὐτὴν τὴν ἀποστολικὴ πεποίθηση θὰ πορευόμαστε ἐλεύθεροι ἀπὸ τὸν φόβο κάθε φυσικῆς νομοτέλειας, “ὅσον εἰς ἡμᾶς δύναμις.”

Γ. Τέλος, ἡ ἀστυνόμευση μὲ τὴν ὑποχρεωτικὴ ἐφαρμογὴ τῶν μεθόδων δοκιμαστικοῦ ἐλέγχου (test) γιὰ ἀνίχνευση τοῦ κορώνα-ιοῦ (κατὰ τὴν εἰσοδὸ μας στὸ Ἅγιον Ὄρος), παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι τὰ ἀποτελέσματά τους εἶναι ἔωλα, ἀφ'ένος μὲν ἀντίκειται στὸν Κώδικα Ἰατρικῆς Δεοντολογίας, σύμφωνα μὲ τὸν ὅποιον ἡ ἐκτέλεση ὁποιασδήποτε ἱατρικῆς πράξης ἀπαιτεῖ προηγούμενη ἐνημέρωση καὶ συναίνεση, (Κεφ. Γ':Ἄρθρο 12), ἀφ'έτερου δέ προσβάλλει τὸ δῶρημα τοῦ αὐτεξουσίου στὸν ἄνθρωπο. Θεωροῦμε ὅτι μᾶς ἐξωθοῦν σὲ ἀνίερες παραχωρήσεις στὸν δρόμο ζωῆς ποὺ ἐπιλέξαμε, τὶς ὁποῖες ἡ συνείδησή μας ἀρνεῖται κατηγορηματικά. Δηλαδή, μᾶς στεροῦν βασικὰ ἀνθρώπινα δικαιώματα, ὅταν μὲ τὴν εἰσοδὸ μας στὸ Ἅγιον Ὄρος ἐξαναγκαζόμαστε παρὰ τὴν θέλησή μας σὲ ὑποχρεωτικὸ ἐλεγχό (test), ἐνῶ τοῦτο εἶναι διεθνῶς καταδικαστέο (βλ. ΙΑ'). Ἡ κατάσταση αὐτὴ ἀκουσίως μᾶς βάζει λογισμοὺς γιὰ ὑποβόσκουσες σκοπιμότητες στυγνῆς χειραγώγησης

καὶ τῶν Ἀγιορειτῶν Πατέρων, καταλυομένης τῆς θεόθεν δοθείσης ἐλευθερίας μας μέσῳ ἑνὸς παγκοσμίου πειράματος.

Τὸ Ἅγιον Ὅρος εἶναι Ἅγιον ὄχι γιὰ τὴν μοναδικὴ παγκόσμια πολιτιστικὴ κληρονομιά, ποὺ βαστάζει στοὺς ὤμους τῆς ἱστορίας του, ἀλλὰ διότι παλεύει ἀπέναντι στὸν ἀποστατημένον “κόσμο”, ποὺ διεφθάρη ἀπὸ τὴν ἁμαρτία, ὑποδεικνύοντας “πράξει τε καὶ θεωρίᾳ” τὴν πορεία πρὸς τὴν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

Ὅθεν εὐλαβῶς ἀπευθύνουμε παράκληση “ἐκ μέσης καρδίας” πρὸς τὴν Ἱερὰ Κοινότητα τοῦ Ἀγιωνύμου Ὁρους, ὅπως:

α. παρέμβῃ ὀρθοδόξως, ὡς ὀρίζεται ἀπὸ τὴν Ἁγία Γραφή, τοὺς Ὅρους τῶν Ἀγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ τῶν Ἀγίων Πατέρων (consensus Patrum), μὲ σκοπὸ νὰ καταπαύσει ὁ σάλος καὶ ὁ κλύδωνας, ποὺ ἐπῆλθε στὶς συνειδήσεις τῶν Χριστιανῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν ἐν ἀσκήσει ὄντων ἀδελφῶν μας ἐξ αἰτίας τοῦ συσχηματισμοῦ ἐκκλησιαστικῶν παραγόντων «τῷ αἰῶνι τούτῳ.» (Ρωμ. 12,2 καὶ Ἀ΄Πέτρ. 1,14)

β. ἀνακαλέσῃ, τὸ ὑποχρεωτικὸν τοῦ ἐλέγχου-(test) κατὰ τὴν εἴσοδό μας στὸ Ἅγιον Ὅρος, ὡς ἔχουσα τὴν ἀρμοδιότητα, λόγῳ τοῦ Αὐτοδιοικήτου τοῦ Χώρου, ἐκτὸς καὶ ἐὰν αὐτὸ ἔχει ἤδη παραδοθεῖ, ὅπερ ἀπευκταῖον. (βλ. πρωτοσέλιδο τῆς ἐφημερίδος “Ὁρθόδοξος Τύπος”, ἀρ. φύλ. 2340)

Πρὸς τοῦτο Σᾶς ἀποστέλλουμε συνημμένως, σχετικὰ πρὸς τὸ θέμα αὐτό, λόγους Ἀγίων καὶ πνευματικῶν προσωπικοτήτων (βλ. Β΄-ΣΤ΄) ἀλλὰ καὶ ἐπιστημονικὰ πειστήρια (βλ. Ζ΄-ΙΒ΄) ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἀποδεικνύεται, ὅτι ἡ ἀγωνία μας δὲν ἀποτελεῖ ἐξωπραγματικὴ φαντασίωση, ἀλλὰ, δυστυχῶς, πραγματικότητα. Αὕτῃ δὲ, σταθερῶς, “ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ”, τροφοδοτεῖται ἀπὸ πλῆθος τηλεφωνημάτων, ποὺ συνεχῶς πυκνώνουν καὶ διὰ τῶν ὁποίων, ἐν ἀπογνώσει οἱ Χριστιανοὶ ἐκζητοῦν ἀπαντήσεις, οἱ ὁποῖες θὰ εἶναι συμβατές, πρὸς τὴν ἀπ’αἰώνων κοινὴ συνείδηση τῆς ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας μας.

Ἀναμένοντας ὡς Ἀγιορεῖτες καὶ τὴν ἐπίσημη ἀπόφαση-ἀνακοίνωση τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος, πατέρες καὶ ἀδελφοί, “Στῶμεν καλῶς”.

Αγιορείτες Κελλιῶτες Πατέρες
Υπογραφές

Κοινοποίηση:

- Πανοσολογιωτάτους Καθηγουμένους
μετὰ τῶν συνοδιῶν τῶν εἴκοσι
Ἱερῶν Μονῶν Ἀγίου Ὁρους.
- Προκαθημένους τῶν δεκατεσσάρων
Αὐτοκεφάλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν.
- Πρόεδρον τοῦ Ἑλληνικοῦ Κοινοβουλίου.
- Ἀρμόδια Ὑπουργεῖα Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως.
- Πολιτική Διοίκηση (Δ.Α.Ο.) Ἀγίου Ὁρους.
- Χριστεπώνυμο πλήρωμα ἀπανταχοῦ τῆς γῆς.

Γέρων Γαβριήλ μοναχός, Ἱερὸν κελλίον Ὁσίου Χριστοδούλου ἐν Πάτμῳ.

Γέρων Παῖσιος μοναχός, Ἱερὸν κελλίον Ἀγίου Χαραλάμπους.

Γέρων Ἀντώνιος μοναχός, Ἱερὸν κελλίον Κοίμηση Θεοτόκου.

Γέρων Μάξιμος Ἱερομόναχος, Ἱερὸν κελλίον Ἀγίου Νικολάου.

Γέρων Ἰωσήφ μοναχός, Ἱερὸν κελλίον Ἀγίου Μηνᾶ Βίγλα.

Γέρων Χαρίτων Ἱερομόναχος, Ἱερὸν κελλίον Θ.Ἀναλήψεως.

Γέρων Νικόλαος, Ἱερὸν κελλίον Ἀγίου Δημητρίου.

Ἱερομόναχος Ἀρσένιος, Ἱερὸν κελλίον Παναγούδα .

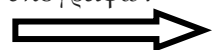
Μοναχὸς Ἡσαΐας, Ἱερὸν κελλίον Παναγούδα.

Γέρων Κύριλλος μοναχός, Ἱερὸν Ἡσυχαστήριον Εὐαγγελισμοῦ Θεοτόκου.

Μοναχὸς Βλάσιος, ξεροκάλυβο Βίγλας.

Γέρων Χερουβεῖμ μοναχός, Ἱερὸν Κ. Ἀρχαγγέλων-Κουκουζέλη.

Συνέχεια ὑπογραφῶν

Γέρων Ἀθανάσιος μοναχός, Ἱερὸν Ἠσυχαστήριον Ἀγίου Σάββα Καρούλια.

Μοναχὸς Παῖσιος, Ἱερὸν κελλίον Ἀγίων Ἀρχαγγέλων- Σαββαίων.

Γέρων Νικόδημος μοναχός, Ἱερὸν κελλίον Ἀγίου Ἰωάννου Θεολόγου.

Μοναχὸς Δοσίθεος, Ἱερὸν κελλίον Ἀγίου Χριστοδούλου.

Γέρων Συμεὼν μοναχός, Ἱερὸν κελλίον Παναγία Κανζάσκα, Καψάλα.

Γέρων Νικόδημος μοναχός, Ἱερὸν κελλίον Ἀγίου Νεκταρίου, Καψάλα.

Μοναχὸς Παῖσιος, Ἱερὸν Κουτλουμουσιανὸ Ἠσυχαστήριον.

Μοναχὸς Ἀγάθων, Ἱερὸν κελλίον Ἀγίων Ἀρχαγγέλων-Σαββαίων.

Μοναχὸς Φλαβιανός, Ἱερὸν κελλίον Μεταμορφώσεως Σωτῆρος.

Μοναχὸς Παχώμιος, ἀγιορεϊτικό ξεροκάλυβον.

Μοναχὸς Ἰλαρίων Κουτλουμουσιανός, περιοχή Καρυῶν .

Οἱ Ὑπογραφές συνεχίζονται